

лоян - Теофиле...

еофил - Царю...

лоян - Ти плачеш?

еофил - От радост...Че бях жив да се видим пак...

лоян - Колко разпитвах за теб, колко люде прашах да те дирят. Никой не можа нищо да ми каже: нито за тебе, нито за Ефросина.

еофил - Басилевсът ме подържа в тъмница, после баща ми плати откупа и ме заточиха на един остров.

лоян - А Ефросина?

еофил - Ефросина изчезна още същата нощ и никой, никога не чу нещо за нея...Търсиха я...Бяха разсвирепяли като узнаха, че си избягъл...
Калоян се овладява.

лоян - Добре дошел на Българска земя, Теофил Каламодиос! А сега, говори! Кажи какво те води при нас?

еофил - Аз прегърнах княз Йоанис, някогашния мой приятел, а сега стоя пред императора на българите, приятеля на папата.

лоян - Да много време изтече от тогава, Теофиле. През много нещо минах и много видяха очите ми, докато момчето стана мъж.

еофил - Сега аз стоя пред доблестния мъж, когото призовавам да стане спасител на Константинопол. Градът падна. Басилевсът избяга. Империята не съществува. Няма кой да се погрижи за злочестите люде. Светият град е разрушен и ограбен. Черквите ни са осквернени от латините. Всеки бяга да спаси само живота си. Днес сме ние, утре може да сте вие, Йоанис! Само ти можеш да ни помогнеш!